

Sygn. akt IV Ca 518/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie SO: Wanda Dumanowska (spr.), Henryk Rudy

Protokolant: sekr. sądowy Barbara Foltyn

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 r., w Słupsku

na rozprawie

sprawy z wniosku E. S.

z udziałem R. S.

o rozstrzygnięcie o istotnych sprawach dziecka

na skutek apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 17 lipca 2013 r. sygn. akt III Nsm 392/13

postanawia:

1. umorzyć postępowanie wywołane apelacją uczestnika postępowania,
2. zasądzić od uczestnika postępowania R. S. na rzecz wnioskodawczyni E. S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IV Ca 518/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2013r. Sąd Rejonowy w Słupsku zezwolił wnioskodawczyni E. S. na wyjazd w okresie od 05 sierpnia 2013r. do 31 sierpnia 2013r. do (...)z małoletnią J. S., urodzoną (...) w U., bez zgody jej ojca R. S. oraz zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 40zł tytułem zwrotu opłaty od wniosku.

Apelacje od tego postanowienia złożył uczestnik postępowania, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 95 oraz 97 § 1 kro oraz sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że brak jest negatywnych przesłanek, które skutkowałyby brakiem zgody na wyjazd małoletniej wraz z matką w okresie wakacji do (...).

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 578 kpc postanowienia sądu opiekuńczego są skuteczne i wykonalne z chwilą ich ogłoszenia, zatem w realiach niniejszej sprawy wnioskodawczyni była uprawniona skorzystać z zezwolenia zawartego w treści zaskarżonego postanowienia, mimo iż nie było ono prawomocne.

Przechodząc do dalszych rozważań stwierdzić należy, iż z uwagi na upływ czasu, w powiązaniu z zakresem rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym orzeczeniu oraz mając na uwadze istotę niniejszego postępowania, postępowanie apelacyjne należało umorzyć, z uwagi na bezprzedmiotowość jego dalszego prowadzenia.

Nie ulega wątpliwości, iż postanowienie wydane w niniejszej sprawie nie dotyczyło uregulowania kontaktów uczestnika postępowania z małoletnią córką w ogólności, lecz związane było tylko i wyłącznie z realizacją prawa matki do spędzenia letniego wypoczynku z córką poza granicami kraju. Tym samym, przedmiotowe orzeczenie miało wyraźnie określone ramy czasowe, w czasie których miało być realizowane to jest od 5 sierpnia 2013 r. do 31 sierpnia 2013 r. Co więcej, nie dotyczyło ono wszystkich, następujących po sobie wakacji, lecz ograniczone zostało jedynie do okresu mającego miejsce w sierpniu 2013 r. Tym samym, tylko i wyłącznie w powyższym czasookresie mogło być wykonane.

Z akt sprawy wynika, iż zaskarżone postanowienie zostało wydane 17 lipca 2013 r. W dniu 28 sierpnia 2013r., a więc po upływie 23 dni od rozpoczęcia a 3 dni przed zakończeniem okresu, o którym mowa w postanowieniu, została złożona apelacja, natomiast akta sprawy zostały przedstawione Sądowi II-ej instancji w dniu 1 października 2013r.

Krótki okres od dnia wydania zaskarżonego postanowienia do momentu, określonego w nim momentu rozpoczęcia jego wykonywania, następnie konieczność przeprowadzenia procedury związanej z postępowaniem międzyinstancyjnym, skutkowały tym, iż rozpoznanie apelacji od przedmiotowego orzeczenia stało się możliwe już po upływie okresu, którego ono dotyczyło. Tym samym, z uwagi na upływ powyższego terminu (zakończenie okresu wakacji letnich), brak było podstaw do merytorycznego badania zaskarżonego postanowienia.

Zgodnie z art. 355 § 1 kpc postanowienie o umorzeniu postępowania sąd wydaje wówczas, gdy powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie orzeczenia stało się z innych przyczyn zbędne. Ostatnia z wymienionych przesłanek oznacza, że nie ma potrzeby dalszego prowadzenia postępowania i wydawania rozstrzygnięcia merytorycznego z uwagi na okoliczność, iż interesy stron zostały już uregulowane w inny sposób, bądź też one same zrezygnowały z ich dochodzenia, a także wówczas, gdy wydanie orzeczenia nie odniesie żadnego skutku w stosunkach między stronami.

W świetle powyższego, nie ulega wątpliwości, iż merytoryczna ocena zaskarżonego postanowienia nie ma wpływu na jakiegokolwiek interesy stron czy też wzajemne ich obowiązki i prawa. Przedmiotowe orzeczenie dotyczyło bowiem czasookresu, który już minął i się nie powtórzy, tym samym jakakolwiek decyzja w przedmiocie jego oceny nie będzie mogła odnieść jakiegokolwiek skutku, w szczególności nie będzie skutkować ewentualnym odmiennym uregulowaniem.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji